

Όμως τον είδε ανεβαίνοντας απ' τους Αιθίοπες ο μέγας Ποσειδών που σείει τη γη [...]

ν' αρμενίζει στο ανοιχτό το πέλαγος·

χολώθηκε βαριά, και το κεφάλι του κουνώντας είπε μόνος του:

«Αλίμονο. Έτσι λοιπόν και τόσο οι θεοί άλλαξαν γνώμη, όσο εγώ βρισκόμουν στους Αιθίοπες; Και να τος τώρα ο Οδυσσέας, τόσο κοντά στη χώρα των Φαιάκων, όπου του μέλλεται πως θα ξεφύγει από το δίχτυ της μεγάλης που τον βρήκε συμφοράς. Όμως κι εγώ το λέω, θα χορτάσει για καλά τη μαύρη μοίρα του.»

Μιλώντας, σύναξε τα νέφη και, πιάνοντας την τρίαινα στα χέρια του, συντάραξε τον πόντο, συνέφιασε θάλασσα και στεριά, ξεσήκωσε όλες μαζί τις θύελλες και τους ανέμους όλους, έγινε η μέρα νύχτα, πέφτοντας ψηλά απ' τον ουρανό.

Λεβάντες και νοτιάς, άγριος πουνέντες και βοριάς αιθερογέννητος

συγχρόνως φύσηξαν και σήκωσαν τεράστιο κύμα.

Λυθήκανε τότε του Οδυσσέα τα γόνατα, λύγισε η ψυχή του, βάρυνε η γενναία καρδιά του, και μόνος του μιλούσε:

«Άμοιρος και τρισάμοιρος εγώ. Τι άλλο, πιο μεγάλο, κακό με περιμένει;

Τρέμω μήπως όλα τα είπε αλάθευτα η θεά, που μου προφήτεψε πως θα χορτάσω πάθη του πελάγου, προτού πατήσω χώμα της πατρίδας.

Και να που τώρα όλα επαληθεύονται, αφού ο Ζεус με τέτοια νέφη απ' άκρη σ' άκρη σκέπασε τον μέγα ουρανό, τον πόντο τάραξε, η θύελλα λυσομανά, σφυρίζουε από παντού ανέμοι.

Καμιά πια σωτηρία, σκέτος όλεθρος.

Ευτυχισμένοι τρεις και τέσσερις φορές οι Δαναοί που είχαν την τύχη στην ευρύχωρη Τροία να χαθούν για τους Ατρείδες.

Κι εγώ μακάρι εκεί να 'χα τελειώσει [...]. Τότε θα με τιμούσαν και με του τάφου τα κτερίσματα, το όνομά μου οι Αχαιοί θα το είχαν δοξασμένο.

Μα τώρα το γραφτό μου ήταν να γίνω λεία ανήκουστου θανάτου.»

Δεν είχε καν τον λόγο του τελειώσει, κι έπεσε μέγα κύμα πάνω του σαρωτικό που ταρακούνησε και τη σχεδία.

Βρέθηκε ξαφνικά μακριά της, του ξέφυγε απ' το χέρι το τιμόνι.

Η θυμωμένη θύελλα με τους μεικτούς ανέμους σύντριψε το κατάρτι, πανί κι αντένα σφενδονίστηκαν πέρα στο πέλαγο.

Κι έμεινε αυτός ώρα πολλή μέσα στη δίνη, κεφάλι δεν μπορούσε να σηκώσει μπρος στην ορμή των φοβερών κυμάτων.

Τον βάρυναν ακόμη και τα ρούχα, αυτά που η θεία Καλυψώ τού είχε φορέσει.

Κάποια στιγμή ωστόσο ανάβλεψε, φτύνει από το στόμα του πικρή την άρμη [...], όμως και τη σχεδία του θυμάται, κι ας είχε πια αποκάμει.

Βρήκε ξανά τη δύναμη κι αρπάζεται μέσα απ' τα κύματα επάνω της και, καθισμένος τώρα εκεί στη μέση, δοκίμαζε πώς να ξεφύγει το τέλος του θανάτου.

Όμως το μέγα κύμα την πήγαινε όπου ήθελε: τη μιαν εδώ, την άλλη εκεί.

Πώς ο χειμερινός βοριάς σαρώνει στον κάμπο αγκάθια, κι αυτά σφιχταγκαλιάζονται και γίνονται ένα πράμα, έτσι και τη σχεδία οι άνεμοι εδώ και εκεί τη φέρναν και την πήγαιναν: τη μια ο νότος στον βοριά την άφηνε κουμάντο, την άλλη ο λεβάντες την παράδινε για να τη σέρνει ο πουνέντες.

Όσπου τον πήρε είδηση η καλλίσφυρη Ινώ, του Κάδμου η θυγατέρα, η Λευκοθέη, που πρώτα είχε ανθρώπινη φωνή και φύση, μα τώρα οι θεοί τής έδωσαν θεϊκή τιμή μες στα πελάγη.

Αυτή τον Οδυσσέα ελέησε όπως τον είδε θλιβερά παραδαρμένο: σκούρο πουλί με την ουρά σχιστή, παρόμοια πέταξε και βγήκε από το κύμα, κάθισε πάνω στη σχεδία του, και του είπε τον δικό της λόγο:

«Δύσμοιρε, γιατί ο κοσμοσεΐστης Ποσειδών τόσο πολύ μαζί σου τα 'βαλε; γιατί σου σπέρνει τόσα πάθη;

Κι όμως, παρ' όλο τον θυμό του, δεν θα μπορέσει να σε θανατώσει. Να κάνεις μόνο ό,τι σου πω, και δεν μου φαίνεσαι ασύνετος:

βγάλε από πάνω σου αυτά τα ρούχα, ξέχασε τη σχεδία σου και χάρισέ τη στους ανέμους: βάλε τα δυνατά σου να κολυπήσεις μ' απλωτές, νόστο να βρεις στη χώρα των Φαιάκων, όπου η μοίρα σου σου γράφει να γλιτώσεις.

Πάρε και τούτο το άφθαρτο μαγνάδι, ζώσε μ' αυτό το στέρνο σου, και φόβος πια θανάτου δεν θα σ' απειλήσει, μήτε και τ' άλλα πάθη.

Κι όταν με το καλό πιάσουν τα χέρια σου στεριά, λύσε το πάλι το μαγνάδι, στο μπλάβο πέλαγο να το πετάξεις, όσο μπορείς μακρύτερα, κοιτάζοντας εσύ στην άλλη άκρη.»

Τελειώνοντας του παραδίνει το μαγνάδι. [...] [Και βούλιαξε ξανά στον πόντο.]

Μόνος του τώρα, ο Οδυσσέας πολύπαθος και θεϊός, σε σκέψη δίβουλη μπλεγμένος, αναστενάζοντας βαριά, γύρισε κι είπε στη γενναία ψυχή του:

«Αλίμονο, και ποιος αθάνατος πάλι μου πλέκει δόλο, που με παρακινεί να παρατήσω τη σχεδία. Κι όμως δεν θα τον υπακούσω, όσο ακόμη βλέπουνε τα μάτια μου μακριά εκείνη τη στεριά, που λέει πως θα 'ναι η σωτηρία μου.

Μάλλον αυτό θα κάνω, μου φαίνεται και το καλύτερο: όσο βαστάξουν τα μαδέρια στους αρμούς τους, θα κρατηθώ σ' αυτά, θα υπομείνω κι εγώ το βάσανό μου· και μόνο όταν το κύμα καταλύσει τη σχεδία, θα πέσω στο νερό. Δεν βλέπω άλλο συμφερότερο που θα μπορούσα να σκεφτώ.»

Κι ενώ μ' αυτή τη σκέψη πάλευαν νους και ψυχή του, ο κοσμοσεΐστης Ποσειδών σηκώνοντας κύμα μεγάλο, άγριο, φοβερό και κατακόρυφο, το 'ριξε καταπάνω του.

Πώς άνεμος σφοδρός σκορπίζει αλλού κι αλλού ξερά τα άχυρα της θημωνιάς, έτσι σκορπίστηκαν και τα μακριά μαδέρια.

Κι όμως ο Οδυσσεάς κρατήθηκε σ' έναν κορμό, τον καβαλίκεψε, λες κι ήταν άλογο της κούρσας, πέταξε από πάνω του τα ρούχα, εκείνα που του φόρεσε η θεία Καλυψώ, αμέσως το μαγνάδι ζώστηκε στο στέρνο, με το κεφάλι βούτηξε στη θάλασσα, τα χέρια του άπλωσε, κι έβαλε δύναμη να κολυμπήσει.

Τον είδε όμως ο παντοδύναμος θεός που σείει τη γη, την κεφαλή του κούνησε και μόνος του μιλούσε:

« Τώρα λοιπόν, με μύρια πάθη περιπλανήσου στα πελάγη , μήπως και σμίξεις κάποτε μ' ανθρώπους διογέννητους. Όμως και τούτο αν γίνει, δεν θα μπορείς να πεις πως ήταν λίγη η συμφορά σου.»

Τελειώνοντας μαστίγωσε τ' άλογα με την πλούσια χαίτη και σίμωσε προς τις Αιγές, όπου βρισκόταν και το ξακουστό παλάτι του.